

Halála napján lélekben eljött hozzám Csilik János atya, hogy elbúcsúzzon tőlem. Ne valami spiritiszta, vagy halott látó útján való lélekidézésre gondoljuk. Nekem nincsenek olyan karizmáim sem, hogy közvetlenül beszélnek Istennel, az Égiekkel, a túlvilágon lévőekkel. Viszont sokaknak vagyok a lelkievezetője, akiknél ilyen karizmák is működnek. Egyik ilyen lelki gyermekemen keresztül búcsúzott el János atya tőlem. Ezeket a szavakat intézte hozzám.

„Testvérem, a Szentháromság lángoló szeretetével köszöntelek, és Mennyei Édesanyánk szeretetével öllelek át. Búcsúzni szeretnék tőled. Nem tudtam élve és szenvedéseim közt, ezért lelki gyermekeden keresztül búcsúzom most tőled. Először is köszönöm a sok imát, különösen szabadító imáidat, amelyeket értem végeztél, és a szentmiséket. Nagyon éreztem jótékony hatásait. Átöleltek imáid és erőt sugároztak sebzett, gyötrő, fájdalmas szenvedéseimben. (Azt gondolom itt nemcsak az én imáimról volt szó, hanem mindnyájunk érte mondott imáiról.)

Megváltóm eljött hozzám az utolsó napokban, kezét nyújtotta felém és ezt kérdezte tőlem: Haza jössz-e velem az örök hazába? Megszeppeven és sírva e szavak jöttek ajkamra. Örömet megyek veled, Uram, de sok a bűnöm, a purgatóriumot érdemlem. Ahogy e szavakat kimondtam, mélyről jövő sírás fogott el, és éreztem Megváltónk végtelen szeretetét, és éreztem vérző szíve tengerét, ahogy eláraszt és beborít szeretetével. Így szólt hozzám: Megtisztítottalak, fiam, megszabadítottalak minden gyengeségedtől, és a bűneidtől. Most tiszta a szíved. Menj édesanyád Szeplőtelen Szívének a szeretetébe, mert rövid az idő, Ő fog hazakísérni.

Mondom neked, testvérem, nagyon éreztem az imákat, különösen az utolsó órában. (Csütörtök éjszaka, a Gecemáni órákban halt meg, amit oly sok engesztelő imában tölt.) Mennyei Édesanyánk ott állt az ágyamnál. Láttam a halál angyalát, és Lucifert is. Várt és el akarta ragadni a lelkemet, de Édesanyánk imádkozott, és mint egy gyengéd édesanya átölelt, úgy vigyázott rám. Olyan volt, mintha Jézus születését élhettem volna át, újjászülettem. Gyermekké váltam. Minden megszűnt körülöttem, minden fájdalom elmúlt.

Azért mondom most neked mindezt, hogy örülj velem, ahogyan most én örülök. Itt van mellettem Éva testvérünk is. Boldog vagyok. Testem elenyészik, de a lelkem nem. Jézus megengedte, hogy melletted legyek és imádkozzam érted Éva testvéremmel. Örülök, hogy együtt szolgálhattam veled, és együtt sok-sok kegyelmet megélhettünk. Az Úr csodás feladatra hívott... (és itt mond neked néhány személyes dolgot, majd így fejezi be) minden segítséget megad az Úr neked, hogy gyarapodjanak engesztelő gyermekei. Sok feladat vár még rád. Imádkozom érted, a mi drága Szűzanyánkkal. Kérlek, minden nap menj a Szűzanya Szeplőtelen Szívébe, mert Ő átölel és elrejt a sátán elől, és megerősít szolgálataidban.”

Kedves János Atya! Köszönöm biztató, bátorító szavaidat, amelyeket halálad napján intéztél hozzám. Ezt mondtad, „Örülök, hogy együtt szolgálhattam veled, és együtt sok-sok kegyelmet megélhettünk.” Ezek a szavaid bátorítottak arra, hogy búcsúzzam én is tőled, és felidézzek én is emlékeket közös szolgálatunkról. Bár a mi ismeretségünk és barátságunk rövid, mindössze 10 év, de annál gazdagabb. Ebben

az időben bontakozott, teljesedett ki életed fő műve itt, a Szentháromság hegyen. Úgy kerültünk kapcsolatba, hogy híveim szerveztek ide zarándoklatot, és kérték, hogy kísérjem el őket. Nem volt túl sok kedvem hozzá, de miután elolvastam Éva asszony két könyvét, kötélnek álltam. Kételyeim az itt átélt halott-támasztás oszlatta el, aminek közvetlen szemtanúja és részese voltam. Ezek után vállalkoztam arra, hogy megszervezzem találkozásokat Erdő Péter bíboros úrral. Az a találkozó egy még nagyobb találkozás kiindulópontja lett. Annak kapcsán került megszervezésre a gondjaimra bízott templomban, Vácott az első magyarságon belüli kiengesztelődési találkozó 2007-ben, amelyet azóta is megünnepelünk minden évben az október huszonharmadikai nemzeti ünnepünkhöz kapcsolódva. Utolsó erődöt összeszedve még a múlt évin is ott voltál, János atya. Nagyon fontosak ezek a kiengesztelődési találkozók, mert igazi engesztelés nincs szívbéli kiengesztelődéssel, Istentől és egymástól való bocsánatkérés, és kölcsönös megbocsátás nélkül. Ezt a kiengesztelődési találkozót számtalan egyéb nemzetek, felekezetek közötti, családi kiengesztelődéssel követte.

Bár korábbi alapjai is voltak ennek már életemben, de itt, ezen a hegyen rajtatok – rajtad és Éva asszonyon keresztül – kaptam az engesztelés fenséges, kitüntető szolgálatára való végleges elköteleződést. És ennek azóta szép, tápláló gyümölcssei születtek. **Az engesztelés a magyarság fő hivatása**, amely időnként el-ellankadt, de történelmünk válságos időszakában újra meg újra felerősödött. Bizony ilyen válságos kor az is, amiben most élünk. A társadalmi, politikai, gazdasági, pénzügyi válságok mellett a hit, a katolikus hit válságát is megéljük. Ennek illusztrálására hadd idézzem [Szent II. János Pál pápa](#) szavait: *„A keresztények egy része elveszettnek, megtévesztettnek, összezavarodottnak, és még kiábrándultnak is érzi magát; a kinyilatkoztatott, és következetesen tanított igazságokkal ütköző eszmék lettek széles körben terjesztve; a hitigazságok, és az erkölcs területén valóságos eretnokségeket terjesztettek úgy, hogy azok kételyeket, téveszméket és lázadásokat keltettek, és még a liturgiát is manipulálták. Elmerülve az intellektuális és erkölcsi 'relativizmusban' és következőképpen az engedékenységekben, a keresztényeket kísérti az ateizmus, az agnoszticizmus, a bizonytalan morális illuminizmus, és szociológiai kereszténység, ahol nincsenek határozott tanok és tárgyilagos erkölcs.”* Túl tömör szavak ezek, igazán papok, teológusok számára érthetők. A helyes katolikus tanítástól való eltávolodásokat később a Veritatis splendor c. enciklikájában fogalmazta meg a szent pápa. Most idézett szavait 1981-ben mondta, vagyis akkor, amikor, János atya, a te papi működésed elkezdődött. Te elég hamar ösztönösen érezted ezeket a bajokat és a magad sajátos tanítói, de ugyanakkor mégis közvetlen stílusában olyan táplálékot kínáltál az embereknek, amiről azt érezték, hogy az valóban tápláló, ízletes, éhséget csillapító és szomjat oltó táplálék. Sokan akartak meríteni abból a forrásból, amely a te szívedben felfakadt.

Az a közlési forma, nyelv is, amelyen ezeket a tanításokat előadtad, sokak számára vonzó volt, és ezért mentek utánad oda, ahová püspököd helyeztetted, és jöttek ide, erre a helyre is, ahová temetkezni akartál, nagy fáradságot, áldozatokat vállalva az anyaországból is, Erdély távoli vidékeiről is rendszeresen ezrével az emberek. Vannak persze, akikben visszatetszést kelt, ha azt hallják: „ezt mondja a Szentlélek, vagy ezt mondja a Szűzanya.” Ez stílus kérdés. Te ezt a közlési formát is fel merted vállalni, amikor azt érezted, hogy valóban a Szentlélek mondja neked. A tartalom, a

mondanivaló az elsődleges. Az a legfontosabb, hogy az ember, különösen a pap minden megnyilvánulásával kinek a szavait közvetíti. Mesterünk ezt mondta: „*Nem magamtól beszéltem, hanem aki küldött, az Atya hagyta meg, mit mondjak, és mit hirdessek. (Jn 12,49)* Minden papnak, minden igehirdetőnek az Atya üzenetét, Jézus szavait kellene közvetítenie. De ma sokkal nagyobb ázsiója van az egyénieskedésnek, annak, hogy egy pap, vagy előadó valami különlegeset mondjon, valami egyénit, amire felfigyeljenek. Mintha Pál apostol szavai beteljesülésének az idejét élnénk: „Eljön ugyanis az idő, amikor a józan tanítást nem hallgatják szívesen az emberek, hanem ízlésük szerint seregszámra szereznek maguknak tanítókat és csiklandoztatják a fülüket.” (2 Tim 4,3)

Kedves János atya, számodra az volt a legfontosabb, hogy Jézus, az Égiek tanítását közvetítsd. Imponáló volt számomra, aki paptanár vagyok, az a precíz pontosság, amellyel a havi tanításaidat összeállítottad. Betegséged utóbbi egy évét leszámítva elküldted nekem is ezeket a tanításokat publikálás előtt, hogy nem találok-e valami kivetni valót a fogalmazásban, és figyelembe vetted javaslataimat. Tévedések becsúszhatnak bárhová, akár egyes szám 1. személyben beszél az ember, akár Isten vagy az égiek nevében. Nagyítóval keresve minden biztonnal lehet a te szavaidban is pontatlanságokat, vagy tévedéseket is találni. De hát csak az nem hibázik beszéddel, aki nem szól semmit. Egy papnak, püspöknek, még a pápának a szavaiban is lehet olyan fordulatokat találni, amelyeket, ha pontosan összevetjük az egyház 2000 éves tanításával, akkor találhat benne pontatlan fogalmazásokat, tévedéseket, uram bocsá' akár eretnokségeket is az ember. (Ennek illusztrálására csak zárójelben jegyzem meg – erről a tényről a papi levelező listáról értesültem –, hogy a jelenlegi pápának a megnyilatkozásait spanyol papok figyelemmel kísérik, és kritikus kifejezéseit, szófordulatait összevetik a katolikus hitnek a Szentírás után 2. legfontosabb könyvével a [Denzingerrel](#). Mit mond a pápa és mi abban a témában az egyház 2000 éves tanítása. Összeállítottak egy un. Denzinger-Bergogliot, amely [spanyolul](#) és [angolul](#) angolul olvasható az interneten, és ezt elkezdték [magyarra](#) is lefordítani. Pillanatnyilag a 109. szócikknél tart a spanyol és angol nyelvű oldal.)

(És szabadjon egy másik zárójeles megjegyzést tennem éppen itt. Csilik atyának és ennek a hegynek sok híve mellett irigyei és ellenségei is voltak és gondolom, lesznek még halála után is. Ha valakinek eszébe jutna őt pápaellenességgel vádolni, akkor tanúsítom, hogy az rágalom. Többször beszélgettem vele erről a témáról.)

Kedves János atya! Te már megálltál az egyedül igazságosan ítélni képes Bíró ítélőszéke előtt. A legfontosabb az, hogy Ő hogyan ítelt rólad. Többször hallottam a szádból, hogy sok pap jobban fél a püspöktől, mint Istentől, a püspökök pedig jobban félnek egymástól és a pápától, ill. azoktól, akiknek a hatalmában állnak. Tisztelet a kivételeknek! Én láttam a szívedben az előjáróid iránti tisztelet mellett az igazi istenfélelmet. Ezeket a kemény szenvedéseket, amiket önként vállaltál, első helyen éppen az egyházért, a papokért, püspökökért ajánlottad fel, hogy mindnyájukban a főhelyre kerüljön az istenfélelem, az igazsághoz való hűség. Nagyon kemény szenvedések voltak, amiket átéltél. Nemcsak a fizikai fájdalmakat, át kellett élned még az Istentől való elhagyatottságot is. Jób panaszai is felfakadtak ajkadról, és Jézus szavait is hallottam tőled: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem.” Ennek a lelki sötétségnek, elhagyatottságnak van a legnagyobb engesztelő értéke.

Tegnap küldött nekem valaki Németországból egy mellbe vágó idézetet, amely a Legszentebb Szív Betániai Nővéreinek az alapítónőjétől származik, aki misztikus kinyilatkoztatásokban is részesült. Ezt mondta neki Jézus: „A pap az én második énem. Szeretem őt, de neki szentnek kell lennie. 19 évszázaddal ezelőtt (ebből látszik, mikor élt a nővér) 12 férfival átváltoztattam a világot. De ők nemcsak férfiak, hanem papok voltak. Még ma is 12 pap át tudná változtatni a világot.”

Csilik János atya élete is erről szólt. Ő maga is ilyen pap akart lenni, és azért engesztelt, végső szenvedéseit azért ajánlotta fel, hogy legyenek ilyen papok, akik – nem hasonulnak a világhoz – hanem átváltoztatják a világot.

János atya, te nemcsak tanítottad nekünk sajátos, megnyerő stílusodban az engesztelést – mosolyoddal is szüntelenül gyógyítva és szabadítva –, hanem elénk is életed. Igen, mosolyodnak gyógyító és szabadító ereje volt. Ezt a mosolyt még a legkeményebb szenvedések sem tudták letörölni az arcodról. Utolsó váci utadról egyik sokat szenvedő testvérünkben ez a mosoly maradt meg ilyen gyógyító mosolyként, amikor azt mondtad neki: Jézus szeret téged. A legnagyobb engesztelés az Istentől ránk bocsátott, vagy megengedett szenvedések elfogadása és felajánlása. Még nem töltötted be 34. papi évvedet. Bő 33 évet töltöttél papi szolgálatban alter Krisztuskén. Ennek utolsó 3 évét tette ki az a krisztusi megváltó szenvedés, amelyben részed volt, és amit vállaltál és felajánlottál.

Kedves János Atya! Amikor meghallottam halálhíredet, ezekkel a szavakkal értesítettem erről másokat: „Teremtője hazahívta, hogy ezután Maga mellől Éva asszonnyal együtt segítse tovább a földön maradt engesztelőket” A koszorúra pedig ezt írtam: „Búcsúzom a magyarországi engesztelők nevében.” És: „Továbbra is együtt engesztelünk.”

Minden kétséget kizáró bizonyossággal nem tudhatjuk, hogy nincs-e még szükséged a mi imáinkra. Te magad is azt mondtad, amikor elbúcsúztál tőlem, hogy a tisztítóüzet érdemled. Akire sokat bíztak, attól sokat kérnek számon. Imádkozunk érted tovább is, és engesztelünk az egyházért, az Istentől távol lévő emberekért. És ezt továbbra is együtt tesszük: Te onnan, mi itt. És bízunk benne, hogy életáldozatod megtermi gyümölcsét, és sokan rádöbbennek arra – papok közül is, hogy a magyarság fő hivatása az engesztelés, és hogy Magyarországnak engesztelő küldetése van az egész világért. Bízunk benne, hogy életpéldád és életáldozatod nyomán támad kellő számú pap, kellő számú igazi másik Krisztus, akik által Jézus át tudja változtatni nemcsak a magyarságot, nemcsak Magyarországot és Romániát, hanem az egész világot.

Szeretteid, a szűkebb és a tágabb engesztelő közösség nevében búcsúzom most tőled. Isten veled!